

När allt kan ta slut kan det ta en början

i lägenheten finns allt de vill ha, möbler, saker, minnen, ringar, flingor, mat, dryck, barn dammtussar, skit, allt det där som behövs för att smörja en maskin

i natt brakade helvetet löst. höga röster, stampande fötter, skrik i ilska, frustration

de hade ett gräl. i tankarna gick hur allt skull förstöras, brytas upp. hur någon av dem skulle lämna boet och samvaron. även om allt var skit, så var det i alla fall.

det var något där, något att säga man har.

att vara utan det skulle vara skrämmande, spännande till en början, en frisk fläkt i vardagen. snart, skulle man invaggas i nya rutiner, inga sneda miner för att man glömt strumpor på golvet, spillt choklad, askat bredvid askkoppen.

inga bistra miner då lördagsfilmen visade sig krocka med veckans bästa programval: 'så mycket bättre' för hur kunde något bli så mycket bättre, när de ändå hade varandra men ändå hade ett val.

jag vaknade flera gånger under natten av deras stampande och skrik. bedömde ändå isoleringen klart godkänd med tanke på bråkets kaliber. där fanns ingen återhållsamhet. de skrek och gjorde det så in i helvete mycket bättre, för allt kom ut.

men hur gick det sen för det bråkande paret under mig?

blev de sams igen, jag undrar det. men konstaterar smärtan i bråkets natur, en paradox, de både vill och inte vill, fortsätta tillsammans, gå isär.

när allt är förbannat, visst finns det mer än en väg